

Iz lirike Otona Zupančiča.

Pesem.

❧višku plava moje hrepenenje
sredi polnoči,
zvezda zlata seva na lazurju —
zvezda ta si ti.

Ne usliši me, ne padi k meni!
Moja mlada moč
naj razvije, naj razmahne krila,
naj premaga noč!

To je tako!

❧ojdi, moj sinko, na pot,
na življenja pot —
čuvaj, moj sinko, se zmot,
življenja zmot!«

Glej, in sedaj sem nazaj,
ali, majka, znaj:
sinko tvoj često je pal,
ali vselej je vstal.

Japonski motiv.

Tihi dež rosi na polje,
na zaspano deteljico,
tihi dež me je zaprl
v mojo kajbico-stanico.

A želje gredo mi v vas
k srčno ljubljeni devici,
vse po polju, pod oblaki,
pa ne zmočijo nožic si . . .

Pri spovedi si bila nocoj . .

Pri spovedi si bila nocoj.
In najini prsti se stikajo
in moji se tvojim dobrikajo,
in prekrasen večer je nocoj.
Kot lilija bela in čista si,
nevestica Jezusa Krista si —
in vendar jaz tudi sem tvoj.

Njeno pismo.

Te vrstice — tenke steze,
s cvetjem posejane . . .
moje misli zablodile
v jasne so poljane,
vse cvetoče, nepregledne . .
in nikogar ni,
le drhtenje rosnih trav,
smrek šumenje iz daljav,
in le jaz in ti
in ljubav . . .

